

Mediterrànies. Suite per a piano (1978)

Es tracta d'una suite per a piano composta arran d'un viatge a Eivissa que va fer la compositora. Durant l'estada a l'illa va absorbir el ritme popular autòcton d'un grup de percussió i flauta que tocava cançons populars a la vora de la mar. De tornada a Barcelona va recordar l'estada i la música, i va utilitzar aquell ritme tan contagiós de les castanyoles a la suite. La resta prové de la seva inesgotable imaginació.

La suite està escrita en 2/4 i és semiatonal¹. Es pot introduir al tercer cicle del grau mitjà per: canvis agògics dins la mateixa peça; coordinació de les mans en passatges lliures, en creuaments i en passatges on les dues mans tenen el mateix ritme; digitacions en: passatges ràpids, posicions obertes, posició fixa, clusters i un mateix dit per a dues notes; moviments braquials per: *sforzandos*, ritme saltat, acords densos, bots ràpids, acords per cromatismes i per bots i octaves; gèneres de toc: *legato* i *staccato* i dues articulacions en una mateixa mà; dinàmica regida per l'estructura pregunta-resposta; registre ample del piano; poc ús del pedal.

I. Eivissenca. Evoca el ritme folklòric eivissenc mitjançant un obstinat lleuger a la mà esquerra, el qual acompanya a una melodia clara i accentuada.

II. Invocació. Denota un enyorament melangiós pel paisatge de l'illa a la primera part i ho plasma mitjançant uns acords tocats de forma sonora, o sigui només sostinguts amb el pedal, i una melodia per octaves molt suggestiva. A la segona part la melodia és més animada com a record agradable que va ser.

III. Melangia. Amb aquesta peça es torna a un estat de melangia profunda. La melodia comença en una sola línia i es va fent més densa sense perdre la fluïdesa. L'acompanyament d'acords en octaves greus crea una atmosfera tènue i emotiva.

IV. Dansa de Tarragó. Cal destacar la complexitat tècnica: obstinat rítmic en acords a les dues mans: acords de cinquena a la mà esquerra i acords de tercera, quarta i sisena a la dreta, de la qual la nota superior és la melodia. A la segona part hi ha un canvi de ritme on es creuen les mans. L'última part és una tornada a la primera peça. És original seva, és a dir, sobre el ritme va crear la melodia.

V. Alteració. Peça rítmica en què la melodia ve marcada principalment pels accents. L'acompanyament és un obstinat per corxeres al baix i semicorxeres a la veu central. Evoca una mar agitada.

VI. Murmuri. Imita el moviment de les ones mitjançant tresets de corxera en les dues mans amb una harmonia atonal. Al final de cada frase hi ha un *ritardando* per simular les ones tranquil·les.

VII. Interrogants. És la més innovadora de totes per l'escriptura. Hi apareixen indicacions com: sense compàs, desigual i *ad libitum*; i clústers amb les dues mans.

VIII. Ritme ancestral. Tornada al primer temps per acabar la suite.

Sònia Vallés i Fonet

¹ Semiatonal perquè es mou entre els dos llenguatges: el tonal i l'atonal.

Mediterrànies. Suite para piano (1978)

Se trata de una suite para piano compuesta a raíz de un viaje a Ibiza que realizó la compositora. Durante la estancia en la isla absorbió el ritmo popular autóctono de un grupo de percusión y flauta que interpretaba canciones populares cerca del mar. De vuelta a Barcelona recordó los días en la isla y la música que había escuchado y utilizó aquel ritmo tan contagioso de las castañuelas en la suite. El resto proviene de su inagotable imaginación.

La suite está escrita en 2/4 y es semiatonal¹. Se puede introducir como estudio en el tercer ciclo del grado medio por: cambios agógicos dentro de la misma pieza; coordinación de las manos en pasajes libres, en cruces y en pasajes donde las dos manos tienen el mismo ritmo; digitaciones en: pasajes rápidos, posiciones abiertas, posición fija, clústeres y un mismo dedo para dos notas; movimientos braquiales por: *sforzandos*, ritmo salteado, acordes densos, botes rápidos, acordes por cromatismos y por botes y octavas; géneros de toque: *legato* y *staccato* y dos articulaciones en una misma mano; dinámica regida por la estructura pregunta-respuesta; registro amplio del piano; poco uso del pedal.

I. Eivissenca (Ibicenca). Evoca el ritmo folclórico ibicenco mediante un obstinado ligero en la mano izquierda, el cual acompaña a una melodía clara y acentuada.

II. Invocació. En la primera parte denota una añoranza melancólica por el paisaje de la isla, y lo plasma mediante unos acordes densos y graves tocados de forma sonora, o sea sólo sostenidos por el pedal, y una melodía por octavas muy sugestivas. En la segunda parte, la melodía es más animada como por el recuerdo agradable que fue.

III. Melangia (Melancollia). Con esta pieza se vuelve a un estado de melancolía profunda. La melodía empieza en una sola línea y va haciéndose más densa sin perder la fluidez. Junto al acompañamiento de acordes en octavas graves se crea una atmósfera tenue y emotiva.

IV. Dansa de Tarragó. Hay que destacar la complejidad técnica de esta pieza: obstinado rítmico en acordes con las dos manos: acordes de quinta en la mano izquierda y acordes de tercera, cuarta y sexta en la derecha, donde la nota superior es la melodía. En la segunda parte hay un cambio de ritmo donde se cruzan las manos. La última parte es un retorno a la primera pieza. Es original suya. Es decir, sobre el ritmo creó la melodía.

V. Alteració. Pieza rítmica en la cual viene destacada la melodía, principalmente, por los acentos. El acompañamiento es un obstinado por corcheas al bajo y semicorcheas en la voz central. Evoca una mar agitada.

VI. Murmuri (Murmullo). Imita el movimiento de las olas mediante tresillos de corchea con las dos manos con una armonía atonal. Al final de cada frase hay un *ritardando* para simular las olas tranquilas.

VII. Interrogants. Es la más innovadora de todas por la escritura, aparecen indicaciones como: sin compás, desigual y *ad libitum*; y clústers con las dos manos.

VIII. Ritme ancestral. Retorno al primer tiempo para concluir la suite.

Sònia Vallès i Fornet

¹Semiatonal perquè se mou entre els dos llenguajes: el tonal y el atonal.

Mediterrànies. Piano suite (1978)

This is a piano suite composed as a result of a trip to Ibiza (Balearian isle) made by the composer. During her stay on the island she absorbed the popular indigenous rhythm of percussion and recorder groups that played popular songs on the seafront. Back in Barcelona, she remembered her days in Ibiza and the music she had listened to. She used this contagious and colourful rhythm in the suite. The rest comes from her tireless imagination.

The suite is written in 2/4 and is semitonal¹. During the third course of the middle grade the following can be introduced as part of the study: agogic changes within the same piece; hand coordination in free passages, at crossovers and in passages where both hands have the same rhythm; fingerings in: fast passages, open positions, fixed position, clusters and a single finger for two notes; movements through: *strong accents*, skipping rhythm, dense chords, quick jumps, chords through chromatics and jumps and octaves; Touch genres: *legato* and *staccato* and twin articulations with a single hand; Dynamics governed by the question-answer structure; wide register of the piano; restricted use of the pedal.

I. Eivissenca. This evokes the colourful rhythm from Ibiza through an obstinate light rhythm in the left-hand, which accompanies a clear and accented yet predictable melody.

II. Invocació. The first part denotes a melancholic longing for the island's landscape in the form of some dense, serious chords played sonorously - sustained only by the pedal - and a melody in very evocative octaves. In the second part, the melody is more upbeat because of the pleasant memory that it represents.

III. Melangia. (Melancholy). This piece returns to a state of deep melancholy. The melody begins on a single line and becomes denser but without losing fluidity. Together with the accompaniment of chords in grave octaves, a gently emotional atmosphere is created.

IV. Dansa de Tarragó. The technical complexity of this piece is worthy of mention: obstinate rhythm played with both hands: fifths played with the left-hand and thirds, fourths and sixths with the right, where the higher note is the melody. There is a change of rhythm in the second part involving a crossover of hands. The last part is a return to the first piece. It is all her own. Viz., she created the melody over the rhythm.

V. Alteració. A rhythmic piece marked by the melody, mainly by the accents. Low quavers and semiquavers in the core sound provide the obstinate accompaniment. Reminiscent of a restless ocean.

VI. Murmuri. This imitates the movement of the waves through quaver triplets using both hands with atonal harmony. There is a slowing down at the end of each expression to simulate the tranquil waves.

VII. Interrogants. (Interrogants) This is the most innovative of all the writing, with indications like: no bars, unbalanced and *ad libitum*; and clusters with both hands.

VIII. Ritme ancestral. (Ancestral Rhythm). Return to the first tempo to conclude the suite.

Sònia Vallès

¹Semitonal because it moves between the two languages: tonal and atonal.